

Riobenhavnsposten.

18de Marg.

Tirsdagen d. 26. Marts 1844.

N. 74.

Hvorved bliver Europa nu behersket?

Man har saa ofte hørt det Raisonnement, at siden de europeiske Folk ere vaagnede til Selvbevidsthed det ikke længer er muligt at beherske dem ved hemmelige Midler, ved diplomatiske Overenskomster o. desl., men at Alt, som foretages angaaende deres Anliggender, maae være offenslig fjendt og anerkjendt, hvis det tilsigte Formaal skal opnæs. Nationernes Skæbne kan nu ikke længere være bestemt af de førstelige Lopers tilfældige Spil, af Magthaverne grundløse Vilkaarighed, men i det mindste indirekte af dem selv. Paa dette „indirekte“ kommer imidlertid Alting an i dette Tilsædte, paa Bestemmelsen af dettes Betydning vil det beroe, om det Fortrin, som man tillægger Nutidens Folkeslag paa Grund af deres hoiere politiske og nationale Selvbevidsthed, bliver andet end et Skin. En indirekte Indflydelse har et Folk endog under den fuldkomneste Despotisme, thi forsaavidt det finder sig i denne og ikke tænker paa at affaste dens Aag, viser det sig netop fuldkommen værdigt til en saadan Behandling; det er det selv, som vil behandles paa denne nedværdigende Maade, og det har saaledes en vis Indflydelse midt i sin Trældom. Denne Billie, hvorved det gjør sig til Træl for en Anden, er rigtignok ikke nogen alvorlig, energisk Beslutning og fortjener saaledes neppe at kaldes saaledes, men kun Slovhed, Vigegyldighed, Dorshed, Egenstabber, som gjøre det umuligt for et Folk at udøve nogen anden end denne hoist indirekte Indflydelse paa dets egen Tilstand. Paa denne Maade kan imidlertid den Vigtighed, som man tillægger Nutidens europeiske Folk ved Afsgørelsen af deres egne Anliggender, ikke være at opfatte; den indirekte Indflydelse, som tilskrives dem, skal ikke være grundet i deres Billieloshed, men netop i deres bestemt udtalte Billie, som selv uden lovlig Autoritet dog i den blotte Egenskab af offenslig Mening skal være en af Fyrsterne respecteret Magt.

Dog synes Tingenes faktiske Tilstand saa bestemt som nogensinde at modsigte denne Paastand; thi hvor finder man vel en Regering, som kan siges at stemme overeens med det, som fortjener at kaldes den offenslig Mening, maa man ikke overimod indromme, at de fleste nuværende europæiske Regeringer ved at handle ganske af egen Magtfuldkommenhed og derved satte sig ud over alle andre Hensyn end de, som ere givne i deres eget Standpunkt, have bidraget til at oplose den saakaldte offenslige Mening efter det Opsving, som visse mærkelige Begivenheder havde givet den. Vel existerer der endnu en offenslig Mening, men dog langt mindre energisk og bestemt

end for flere Aar tilbage i Tiden. Den offenslige Menings Undergang, som nødvendig maa hidføres ved den fuldkomne Mangl paa praktisk Indflydelse, bringer os da fuldstændig tilbage paa det Standpunkt, hvor Nationens Indflydelse paa dens egne Anliggender kommer til at bestaae deri, at dens Indolents og Feighed giver den til Pris for Andres uindskenkede Herredømme, en Indflydelse, som i Ordets strengeste Betydning maa kaldes indirekte.

At den offenslige Menings Magt ikke har været i Stand til at fremkalde politiske Reformer af Betydenhed i saadanne Lande, hvor den er overladt til sig selv, uden at have noget med lovlig Indflydelse udrustet Organ (besluttende Folkerepræsentation), det traenger ikke til noget Bevis. At den heller ikke er i Besiddelse af nogen synderlig praktisk Indflydelse i den Retning, i hvilken den i den senere Tid er flaaet ind, nemlig den nationale, det leser den daglige Erfaring. Heller ikke Nationalbevidstheden er en saa sterk Magt, at de, som ere i Besiddelse af den politiske Myndighed, skulle ansee det for nødvendigt at høje sig for den. Vi ville her tage et Exempel, som er føelles for de fleste vesteuropæiske Lande. At der i Occidenten findes en temmelig almindelig national Fortsættethed mod Rusland, er bekjendt. Det er ikke blot paa Grund af de Institutioner og politiske Principer, som hvis Representanti Rusland opträder, at man betrakter det med Ulfredshed, men ogsaa paa Grund af det russiske Folks hele Natur, som er saa modsat de vesteuropæiske civiliserede Nationers. Man vil vide, at disse naturlige Anlag ikke egne sig til at optage eller udvise nogen Civilisation. Man streeber saameget som muligt at fremhæve Skyggesiderne i den russiske Nationalitet, forsaavidt disse ikke blot fremtræde i Regeringssystemet, men i de selskabelige, borgerlige, sædelige Forhold, for ret sterk at bringe sig Modsetningerne til Bevidsthed. Og dog — hvo vil negle, at mange af Europas Cabinetter paa det utvetydigste legge deres Sympathier for Rusland for Dagen og saaledes vise, at de nationale Sympathier og Antipathier, som ere hæftende i den offenslige Mening, ikke have nogen Gyldighed for dem?

Saaledes synes vi da endnu ikke at være komne synnerlig videre end under Absolutismens gyldne Tidsalder, da Magthaverne regerede Folksene ganske efter deres egne Loper, uden Hensyn paa det, som gjaldt for det Nette. Det synes i det mindste, at de udelukkende ville forbeholde sig Indsigten i, hvad der tjener til Folsets Bel, hvad der saavel i politisk som moralisk Henseende er det rigtige, uden at agte paa det, som i den offenslige Mening gjelder derfor. Dog er der i enhvert Tilsædte skeet det Fremskridt, at siden en almindelig, sæ-

delig Bevidsthed, en Erfjendelse af Menneskeværd og Menneskeret er vaagnet, Magtens Ærhedshavere aldrig vove at træde denne under Fodder i Almindelighed, om de end i enkelte Tilfælde kunde frænke den. I Almindelighed har Mennesket som sedeligt og retligt Væsen vundet Anerkjendelse. Hvorlangt man imidlertid i forrige Aarhundrede var fjernet fra en saadan Anerkjendelse, derom vil Enhver kunne overbevise sig, som tager et Skrift angaaende Datidens sedelige, politiske og Culturtilstande i Hænder. Prof. Schouw har saaledes for nylig meddeelt Udtog af et Skrift, hvori et Drevide sildrer den barbariske, usædelige, sig selv oplosende Tilstand i flere Egne af Sydtykiskland. Private og offentlige Forbrydelser vare i den Grab blevne til Dagens Orden, at man ikke længer betrægtede dem efter en sedelig Maalestof, i de høiere Kredse var Troen paa Menneskeheden saa fuldstændig forsvunden, at der aldrig kunde være Tale om at tage det fjernehste Hensyn til noget, som kældtes offentligt Omdømme; et saadant eksisterede egenlig heller ikke. Regeringens Barbari var dengang en Folge af den almindelig herkende Ukultur og Usædelighed i Folket. I Sachsen hænder man lignende Tilstande fra den Brühl'ske Tidsalder.

Da nu en saadan Tilstand er forsvunden i Folket, er det umuligt, at Magthaverne kunne behandle det paa samme Maade som tidligere. Er der end enkelte, og det meget vigtige Fordringer af den offentlige Menning, som man sætter sig ud over, den egenlige sedelige Kjærne, den offentlige Samvittighed, over man dog ikke at frænke, eller i alt Fald gør man det ikke ustraffet. Man maa' nolens volens anerkjende en Magt udenfor sig, som i det mindste i enkelte Punkter indskrænker Myndigheden. Synes det nu end, som om den offentlige Menning daglig taber Terrain, mere og mere ignoreres og ogsaa' selv træffer sig tilbage fra Øjenstande og Foretagender, som den tidligere havde draget for sit Forum, synes det end, som om Regeringernes uindskrænkte Hensynsløshed derved besfordres, saa bliver det dog ikke Tilfælde, at den sedelige Maalestof aldeles forsvinder af Nationernes Bevidsthed, eller at den offentlige Menning i Almindelighed skalde beroes dens reelle Existents, som nødvendig folger af Folkenes sedelige Udvikling. En Bestrebelse for at bringe det saavidt maatte som radical ogsaa' stræbe at udrydde den offentlige Menings Nod, d. e. Folket's Sædelighed og Samvittighed. Men et aabenbart Demoralisationssystem vil vel selv den mest reactionnaire Politik ikke vedkende sig. Idet den altsaa' maa' indskrænke sig til al ignorere eller bekæmpe den offentlige Menning i dens enkelte Ytringer, indrømmer den, at den ikke kan unddrage sig dens Indflydelse som almindelig Magt. Heraf opstaar den utrettelige Inconsequents og Halshed, den Misianke og Angstfælse, som saa ofte rober sig i Regeringernes Foretagender.

Kjøbenhavn den 26de Marts 1844.

— Thorvaldsens Liigbegængelse skal finde Sted paa Lørdag, da hans affjedlede Legeme først hensøres i Frue Kirke, hvor Sorgehøjtiden afholdes, og derafter til Holmens Kirkes Capel, hvor det midlertidigen vil blive bisat, indtil Museets

Fuldbedelse, da det derefter vil finde sin bestandige Hvileplads i en dertil bestemt Grav i den indre Gaard. Efter den Afhodes eget Onske skulde intet Monument eller noget af hans egne Værker komme til at betegne hans Hvilested, men kun en simpel Jordhøi, om Sommeren smykket med Roser, omgives af en Maragrund, betegnet med hans Navn, hans Fødsels- og Dødsdag. Om man vil opfylde dette beskedne Onske, eller foretrække en Gravhøveling med et påsædende Monument, er et Spørgsmaal, der vel ikke er afgjort endnu; men derimod tor man dog nok antage det for afgjort, at hans Billie og Onske om at blive begravet i Omgivelsen af sine Værker, i Museet, vil blive efterkommet, uanseet hvilke smaalige eller indskrænkte Betænkeligheder, der maatte reise sig herimod fra en eller anden Side. — Til de igaar anførte Commissærer, i hans her efterlatte Bo, maa' endnu nævnes Prof. Bissen, Overpræsident Kjærulf (vel paa Communens Begne) og Justitor Thiele.

— Det fra Island nylig ankomne Positif har bragt Breve fra Dens Østerland af 22de Januar, ifolge hvilke Vinteren der har været meget mild; fra Søndelandet ere Efterretningerne af langt senere dato, da Skibet afgaer fra Rejkjavik.

— Den Efterretning angaaende amerikanske Krigsskibe, for hvilc blotte Antydning vort sidste Fredagsnummer er blevet ulovlig undertrykt af det kgl. danske Cancelli, kan nu i sin Hældhed læses i flere af vores Provindsaviser.

Lørdag aften den 23de Decbr. forrige Aar mødte mig, paa Hjemveien fra Frederiksborg (hvor jeg havde været i en Pligrise) omrent udenfor Skovlyst det Uheld at blive paakjort af Hillersd Dagvogn, uagtet jeg bestandig holdt tilhøire og tilraabte Kudsten at staane mig, da jeg, formedest Steenbunkerne og Grotten, ikke kunde dreje yderligere af. Desvagter vedblev han sin Cours, uden i mindste Maade at vige Sporet, urigtigen at holde tilvenstre. For at undgaae Faren, saae jeg mig derfor nedlaget til at kjøre op paa Toppen af en Steenbunk, men kaffen var alligevel uundgæelig. Stødet var saa voldsomt, at min Vogn skilles ad, og Hestene, som blevet løbste, løb et langt Stykke med Forhjulene, slæbende mig, som vedblev at holde dem, et langt Stykke henad Veien, indtil Linerne skilles ad. Som ved et Mirakel slap jeg uden synderlig Beskadigung; men var jeg falden udad til venstre Side af Vognen, da vilde ufeilbarlig hele Vognrækken været passeret over mig, og det er saaledes ganske et Tilfælde, at jeg slap derfra med Livet.

Da jeg henvendte mig til Byfogdekontoret i Frederiksborg, sif jeg, i Byfogdens Fraværelse, det Maad af hans Fuldmægtig, at henvende mig med Klage direkte til Generalpostdirektionen; hvilket jeg ufortvbet gjorde, og modtog luf Hs. Excell. Grev Danneshjold-Samsøe, der med Opmerksomhed læste min Klage, den Forskrift, at Sagen skulde blive noie undersøgt.

Efter dette ventede jeg nu saalænge paa Udfaldet af Sagen, at jeg næsten troede den var henlagt og glemt, indtil jeg endelig modtog følgende Communication: